

volutionen, det er Omvæltningen; og midt mellem disse to Punkter, lige midt imellem, ligger den historiske Udvikling, og den Statsmand og den Videnskabsmand og den Folkevelgjører, som vil føre Tiden fremad paa dens lige, rette Bane, han skal ikke staae og vippe med Balancerstangen og støtte sig med en af Enderne til Jorden, han skal ikke støtte sig til Reactionen eller til Revolutionen, det skal han ikke gjøre, men holde Midtpunktet, Vægbægtspunktet i sine Hænder, og dermed føre sit Folk og sin Tid fremad. Gid vi havde Mænd, som vilde det, her i Landet, gid vi havde en Regjering, som vilde det; da var Folket ikke udsat for Rhytstelser; ja jeg siger Rhytstelser, thi jeg er overbeviist om, at de komme, jeg er overbeviist om, at det danske Folk ikke gjør Revolution paa den Maade, at det kaster Barricader op o. s. v., at det møder med Vaaben i Hænderne, men huff paa, at det danske Folk er seigt og kan vise Modstand, og kommer det engang dertil — mine Herrer! jeg siger det alvorligt haade til Regjeringen og den hele Repræsentation — kommer det engang dertil, at det danske Folk vil sætte sig for Alvor mod det, der nu udføres, saa betænker det sig ikke paa, naar Folke-thinget med Majoritet har vedtaget Skattenegetelse, at negte at yde Skatterne.

N. Andersen: Hverken i denne eller i nogen som helst anden Sag kan jeg lade mig bestemme af Andet end Hensynet til det, som tjener mit Fædrelands og det hele danske Folks Tarv og Bedste, og som Følge heraf maa jeg være imod nærværende Grundlovsudkast, efterdi det ved at ophjæves til Lov, efter min Opsætelse, vil føre Valgbestemmelser med sig for Landstingets Vedkommende, der hverken fra oven eller fra neden vilde tjene til paa lovlige Viis at bringe nogen Fremgang. Jeg seer hertil en Rod i Fortidens sørgelige Minder, men jeg haaber dog, at vi, hvordan det end skal gaae, maae blive befrieede for at bringes tilbage til den Tid, da den ene Ulykke rakte den anden Haanden. I den for det hele Folk saa ydmygende Krænkelstid, efter den skjændige Krig og den vanærende Fred seer jeg intet andet Middel uden det ved forenede Kræfter at hævde Fædrelandets og det hele danske

Folks Ret og Selvstændighed. Jeg troer ikke — hvad vi ogsaa for ikke længe siden have hørt benægte af den ærede Conseilspræsident — at der foreligger nogen Tvang udbendig fra til at vedtage en Grundlovsforandring som den foreliggende, og da det altsaa er overladt til det danske Folk indbyrdes at enes herom, medens det fra den Tid, da Grundloven af 5te Juni har været den overordnede Statsordning, er beviist, at der med den kan naaes frem til en langt hderligere Udvikling af de aandelige og materielle Kræfter, som saa vel er begyndt, troer jeg ogsaa, at den bør være vort Hovedbanner. Jeg har, saa godt som jeg har formaact, overveiet de Grunde, der skalde tale for nærværende Grundlovsudkast, men jeg kan ikke tillægge dem den Vægt og Betydning, som de maatte have, naar de skalde bevæge mig til at stemme derfor. Nogle Saa udaf det hele Folk, de saakaldte Høist-beskattede, skalde derefter have en forøget Fortrinsret udover den, de allerede besidde efter Femtejunigrundloven, men man sammenholde Alt, hvad de betale til Statens Fornødenheder, med det, der udredes af dem, som ifølge Grundlovsudkastet vilde blive fortrængte fra deres engang givne og albrig misbrugte grundlovmæssige Ret til Valg til Rigsdagens Landsting, og jeg føler mig da overbeviist om, at det vil findes, at disse Mange præstere langt Mere til Statsstyrelsens uforstyrrede Gang end hine Saa. Allerede dette, maatte føre til den Consequents, at disse Mange skalde have en forøget Fortrinsret til Landstingets Besættelse udover den, de nu have. Jeg kan ved denne Leilighed heller ikke godt undlade at berøre det Moment, som ligger i, hvad den allerførste Klasse, — thi nu agtes vi jo deelte i Classer —, nemlig den arbejdende Klasse, saavel i Stæderne som paa Landet, præstere til Statens Fornødenheder. Skjøndt deres Stilling i Livet er saa indfærdig, at de ikke komme med den blanke Daler, skalde jeg dog troe, at de yde et saare stort Bidrag til Statens uforstyrrede Gang. Hvis Blod er det, der maa flyde, naar der kræves Blod til Landets Forsvar? Er det ikke deres og deres Sønners? Hvis Kraft er Medaarvæg til, at saa Mange af os have gode Dage, naar det ikke er deres? Med Hensyn til denne